

Veiligheid boorplatforms supranationaal geregeld?

Ver van mijn bed in Kampenhout gulpt nu al sedert 22 april elke dag 800.000 liter olie in de Golf van Mexico. Ik voel me daar onbehaaglijk bij. Hoe kan dat toch?

Ik lees dat de oorzaak gezocht moet worden in een aaneenschakeling van ongelukken en defecten. Het begon met een brand op een boorplatform. Het platform ontplofte, er kwamen wellicht een tiental werknemers om. De pijplijn naar het gat waar in de zeebodem geboord wordt, sloeg lek. De veiligheidsklep (de 'blowout preventer') op de zeebodem, liefst 1,5 kilometer diep, werkt niet. Pogingen om de klep te activeren met onderwaterrobots (mensen kunnen zo diep niet duiken), mislukken. De extra beveiliging op de noodklep, onder meer verplicht in Noorwegen en Brazilië, ontbreekt. In de Verenigde Staten is die namelijk niet verplicht. British Petroleum (BP), de eigenaar van de bron, is nu bezig met gigantische koepels te bouwen en over de lekken te plaatsen. Een toppunt van technologisch vernuft, klaarblijkelijk. Alleen, het is nog nooit uitgeprobeerd op zo'n diepte en het zou nog maanden kunnen duren vooraleer alles gedicht is.

Ik lees nu al dagenlang de artikels over deze milieuramp. Hoe langer de olie lekt, hoe zekerder het is: dit wordt de grootste milieuramp uit de geschiedenis. Groter nog dan die met de olietanker Exxon Valdez in 1989. Ik was toen tien jaar oud. Ik herinner me enkel het beeld van een vogel onder de smurrie, ver van mijn bed. Wat vond ik dat erg. Ik lees nu dat er toen 40 miljoen liter olie de zee en de kusten van Alaska vervuilde. Ik verneem dat de natuur daar nog altijd niet van hersteld is.

Het nieuws over de toenemende omvang van de olievlek en de bedreiging voor de kusten aan de Golf van Mexico houdt me in spanning. Ik voel mee met de vrees en de woede van de mensen die voor hun broodwinning afhankelijk zijn van een zuivere zee en schone kusten.

Ik denk: natuurrampen zoals een orkaan of een aardbeving en de gevolgen ervan voor mensen en dieren, voor infrastructuur en welvaart, kunnen we niet vermijden. We kunnen enkel solidair zijn met de slachtoffers in de getroffen gebieden. En ja, met boorplatformen of olietankers zullen zich altijd ongelukken kunnen voordoen. Maar hoe is het toch mogelijk dat een ongeluk op een boorplatform een natuurramp wordt die sommige diersoorten met uitroeiing bedreigt? Dat zo diep op zee naar olie geboord mag worden, zonder die extra beveiliging om de boorput hermetisch af te sluiten als er iets fout gaat? Dat zo diep op zee naar olie geboord mag worden, zonder zeker te zijn dat een lek na een ongeval onmiddellijk kan worden gedicht?

Ik lees dat er zich alleen al in de Golf van Mexico ongeveer 3.500 boorplatforms bevinden. In de Noordzee zijn het er circa 1.000, olie- en gasplatforms. Ik denk aan de opwarming van de aarde en het broeikaseffect, ook zaken waar ik me onbehaaglijk bij voel. En waarover op supranationaal vlak nu, onder meer dankzij de voortrekkersrol van de Europese Unie, wordt onderhandeld om de zaak zo snel mogelijk weer onder controle te krijgen. Wie het wat volgt, weet hoe lastig die onderhandelingen zijn, en hoe lang ze al aanslepen.

België is op 1 juli voorzitter van de Europese Unie. In ons land is milieu een gewestmaterie. De Vlaamse minister van

Leefmilieu krijgt de eer de Europese Raad van Milieu voor te zitten. Hallo minister Joke Schauvliege?

Gwenny De Vroe is Vlaams Volksvertegenwoordiger voor Open Vld. Zij diende een resolutie in over de veiligheid van boorplatforms, medeondertekend door Sven Gatz en Mercedes Van Volcem (Open Vld), Lode Vereeck en Ivan Sabbe (LDD) en Filip Watteuw en Hermes Sanctorum (Groen!).

© De Persgroep Publishing